

Andrea Riccardi parla del Concili Vaticà II

El professor universitari i historiador Andrea Riccardi va participar en el tercer Simposi Internacional sobre el Concili Vaticà II, organitzat a la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) els dies 10 i 11 del passat desembre, i dedicat a les constitucions *Lumen gentium* i *Sacrosanctum Concilium*. En la foto, la presidència de l'acte inaugural, d'esquerra a dreta, el doctor Andrea Riccardi, el cardenal Martínez Sistach i el doctor Armand Puig, degà president de la FTC. Nota destacada d'aquest Simposi fou l'extraordinària ponència presentada pel doctor Riccardi, acreditat historiador i fundador de la Comunitat de Sant'Egídia, moviment de laics que és molt present a Catalunya.

GLOSSA

Compartir esperança

Un grup de sis matrimonis, situats en la dècada dels quaranta anys, que es reuneix mensualment amb el seu consiliari, celebrava la darrera reunió de l'any. Un d'ells recordà als companys que calia determinar quina campanya proposarien als seus fills —entre tots en sumen vint-i-tres d'edats diverses— per al nou any. Amb aquesta activitat pretenen que, cada any, aquesta colla de nens i nenes, nois i noies, realitzin una acció solidària, aprofundeixin en el servei generós, coneguin realitats que demanen resposta, es mobilitzin per compartir amb els més necessitats... i descobreixin que la fe és compromís.

Un d'ells avançà una proposta: «He conegut unes religioses que tenen una escola a l'Àfrica, en una zona molt pobre, tan pobre que tenen dificultats per aconseguir bolígrafs, llapis, gomes d'esborrar, maquetetes de fer punta... Podríem proposar als nostres fills que organitzessin una campanya per recollir dos-cents bolígrafs a partir dels que s'obtenen com a regal publicitari o demanant-ne, també, als companys i companyes.» Una de les mares intervingué per manifestar que li semblaven pocs. El pare promotor de l'acció afegí: «L'escola és petita, tampoc els po-

dem inundar de bolígrafs i hem d'aconseguir que la campanya no es faci pesada als nostres fills o que els sembli inabastable. Quan hagin recollit els dos-cents bolígrafs, els podem proposar que hi afegixin llapis». S'acceptà la proposta i els pares es comprometeren a plantejar-la als seus fills.

Des dels seus orígens, fent referència a l'atenció de Jesús vers els pobres, la comunitat cristiana ha posat una especial atenció en els qui passen necessitat material i ha fomentat l'exercici de la caritat basat en el compartir. L'acció que proposa aquest grup de pares als seus fills és un exercici i alhora un testimoni de caritat fraterna que pot ajudar a créixer els alumnes de l'escola africana, a disminuir la seva misèria i a superar la situació d'injustícia que s'hi amaga. Bon exercici per aquests vint-i-tres fills per ajudar a construir un entorn escolar amb les condicions mínimes que permetin contemplar el futur amb esperança. «M'ha enviat a portar la bona nova als pobres» (Lc 4,18). A hores d'ara estan a punt d'arribar a la fita proposada; caldrà començar a pensar en els llapis.

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dimarts 27**, Sant Enric d'Ossó, Teresines.
- **Dissabte 31**, Mossèn Sol, 12 h, missa al temple de la Reparació de Tortosa / Pinell de Brai, 20 h, confirmacions / catequesi, Jornada de Formació al seminari.
- **Diumenge 1 de febrer**, La Sénia, 12 h, confirmacions. / Vida Consagrada, 18 h, missa Jornada Vida Consagrada a la Catedral.

PARAULES DE VIDA

Sant Francesc Gil de Federich

En l'escrit per a l'any de la vida consagrada (Vida Diocesana, diumenge 23/11/2014), vaig indicar que la millor riquesa que els instituts de vida consagrada han aportat a l'Església són els sants. Per això, enguany dedicarem un escrit cada mes a meditar el testimoni de santedat de cristians o cristianes que van viure en l'estat de consagració. Comencem amb el testimoni d'un sant de la nostra diòcesi, la festa del qual hem celebrat recentment: sant Francesc Gil de Federich.

Va nàixer a Tortosa en 1702. Rep el baptisme en la Catedral i el sagrament de la confirmació en la capella del palau episcopal. Estudia en el col·legi de Sant Domènec i Sant Jordi que els dominics regentaven a Tortosa. És allí quan sent la crida del Senyor a ingressar en l'Orde de Predicadors. Rep l'hàbit en 1718 en el convent de Santa Caterina de Barcelona, emetent la professió religiosa en 1719. Després de cloure els seus estudis és nomenat professor de filosofia a Barcelona. Abans de rebre l'ordenació sacerdotal ja manifesta la seua vocació missionera, un desig al que els seus superiors no accedeixen en un primer moment. Finalment, en 1729, aconseguix que els seus superiors l'accepten com a missioner en Filipines. Quan arriba al seu destí, malgrat ell va manifestar el desig d'anar a «missions vives» (és a dir, a territoris de missió), el nomenen professor de teologia i secretari provincial de la província dominicana del Roser. Accepta amb resignació aquests encàrrecs, però sense renunciar a la seua vocació missionera. La malaltia d'un missioner enviat a Xina és l'ocasió perquè Francesc Gil de Federich pugui veure realitzat el seu desig. Renuncia al càrrec de secretari provincial, s'ofereix com a voluntari per a substituir el missioner malalt i és enviat a Tonquín.

Dos anys després d'arribar al seu destí comença la persecució: capturat amb un grup de cristians nadius en 1737, s'ofereix com ostatge a canvi de l'alliberament dels altres. En la presó no deixa de predicar l'Evangelí, perquè encara que ell estava empresonat, deia que «la paraula de Déu no està encadenada». Va patir tortures i pressions perquè despreciara la creu que és el senyal dels cristians. Es manté ferm i en cap moment cedeix davant les amenaces. Suporta amb enteresa i alegria les malalties en la presó. En una carta als seus superiors afirmava: «Pateixo amb alegria per la glòria de Déu».

El 22 de gener de 1745, al besar i adorar una creu que li van oferir perquè la despreciara, és condemnat a mort. Abans de morir rep els sagraments, s'acomia dels carcellers i els reparteix els seus béns. En el seu testament dirigit als cristians fa una exhortació: «Estimeu-vos els uns als altres. Manteniu-vos en la fe de Jesús. Treballeu per difondre-la. No perdeu l'esperança en Déu, el nostre Pare». Va predicar l'Evangelí fins al final.

La seua santedat és el fruit d'una entrega cada dia més generosa a Déu: primer com a religiós, després com a missioner, finalment en el martiri. Va viure plenament l'ideal de tot creient que es consagra al Senyor que no és un altre que el de lliurar-li la seua persona i la seua vida.

Que el Senyor ens beneïska amb la seua gràcia.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Missioners.cat

L'Observatori Blanquerna de Comunicació Religiosa i Cultura, amb la col·laboració de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat, està creant el primer mapa interactiu multimèdia dels missioners catalans al món. El portal www.missioners.cat agrupa els religiosos i laics que treballen en països empobrits fent una tasca humanitària amb un rerefons religiós. En Jordi Sánchez Torrents, antropòleg i professor a la URL, és el sots-director de l'Observatori Blanquerna i s'encarrega de fer la majoria de les entrevistes.

En què consisteix el projecte Missioners.cat?

Missioners.cat serà un portal amb un mapa on podrem localitzar els missioners catalans al món; amb un clic podrem accedir a vídeos, fotografies, enllaços i informació diversa. Podrem saber què pensen sobre el món d'avui i conservar el seu testimoni vital.

Què t'està aportant conèixer què fan els nostres missioners arreu del món, a nivell de fe?

No ho puc verbalitzar. En un món ple de xerrameca m'interpel·la molt el seu testimoni; em sacseja. Conèixer aquestes persones és tocar paraula viva, vida feta Paraula, Evangeli de carn i ossos. M'emociona.

Veient la tasca missionera en primera persona, entens que hi hagi persones que puguin fer aquesta opció?

I tant! Les persones amb qui parlo viuen lluny de casa, tenen ben poca cosa i viuen dedicats als més petits i marginats... Viuen amb radicalitat l'Evangeli; són uns revolucionaris silenciosos. Tots els entrevistats tenen un amor profund per la vida, per Déu i per la humanitat. Qui no voldria viure amb aquesta alegria malgrat tot?

Oscar Bardaji i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un infant malalt

Oh Mare estimada, Maria, et prego per aquest infant malalt.

Tu ets la nostra mare i nosaltres som els teus fills. Tu ens coneixes en tot allò que necessitem.

Aquest infant està molt malalt! T'ho demano, pren-lo al teu pit i sigues una mare per a ell.

En nom de Jesús, dóna-li una bona salut i beneeix-lo ara i sempre. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«¡Vacíame de mí... y lléname de Ti, Jesús!»

Es la oració diària que havia, según me manifestó, el buen amigo Julio Manegat, persona de fe, periodista y escritor, primer director de la Escuela de Periodismo de Barcelona y redactor-jefe del periódico vespertino de Barcelona *El Noticiero Universal*, en el que colaboré durante doce años.

«¡Vacíame de mí...!»

—Arráncame «soberbias», quítame «egoísmos», anúlame el «amor propio», que no caiga en la «injusticia», ni en «odios, ni en rencores»...

—«Renuncia a tu propio cuerpo, a tu propio espíritu, a tu propio corazón, a tu propia voluntad...», enseñaba el P. Chevrier.

Y el profeta Miqueas (6,14) venía señalando hacía siglos:

—«**Dentro de ti... tienes la causa de tu confusión**».

«**Y lléname de ti, Jesús**»... Es su imitación y seguimiento.

El cardenal Newman, convertido al catolicismo, catedrático de la Universidad de Oxford y rector de la de Dublín, hoy beato, repetía casi lo mismo:

—«Jesús mío: **Inunda** mi alma con tu espíritu y tu vida.

—**Penetra** todo mi ser y toma **posesión** de mí.

—Que mi vida en adelante sea una **irradiación de la tuya**.

—Ayúdame a **esparcir tu fragancia**... dondequiera que vaya.»

—«**Noverim me... Noverim Te**», repetía san Agustín, o sea:

«Que me **conozca a mí... Y te conozca a Ti**».

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La función de una piel de plátano

Decía mi maestra de novicias que «el que cae retrocede, pero el que resbala y se levanta, éste adelanta dos veces». He recordado esta sencilla y profunda expresión al leer una reciente homilía del Santo Padre. Si se ve algún cristiano de corazón débil, no afianzado en Jesucristo, cumplidor rígido de lo externo de la ley, decía el Papa que en ocasiones ha pedido: «Pero Señor, tírale una piel de banana delante, para que se haga una linda resbalada, se avergüence de ser pecador y así te encuentre a ti, que eres el Salvador». Dios salva siempre a un corazón arrepentido. La humildad salva al hombre ante los ojos de Dios.

Agradecidos a la *piel de plátano* y a la mano del Señor que viene en nuestra ayuda para no caer si resbalamos, pongamos nuestros pecados en sus manos salvadoras; colaboremos con la misión de la Iglesia compartiendo el «gozo de la evangelización».

Con la humildad y la sencillez de un niño, con el testimonio y con la palabra, vayamos a nuestros conciudadanos. La oración, la acción de gracias, la apertura al Espíritu Santo acompañen siempre a nuestra acción misionera.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

26. □ Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.) [2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / Sl 95 / Mc 3,22-30]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I). Santa Paula (o Pola), viuda, deixebra de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. ■ Dimarts (□ Tortosa) [He 10,1-10 / Sl 39 / Mc 3,31-35]. Santa Àngela Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535). Sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre, 1840 - Gilet, València, 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ). Sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. □ Dimecres [He 10,11-18 / Sl 109 / Mc 4,1-20]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc. Sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família; sant Valeri, bisbe.

29. ■ Dijous (□ Lleida) [He 10,19-25 / Sl 23 / Mc 4,21-25]. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM). Sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena. Beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD). Sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. ■ Divendres [He 10,32-39 / Sl 36 / Mc 4,26-34]. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

31. □ Dissabte [He 11,1-2.8-19 / Sl: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Mc 4,35-41]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema. Santa Marcel·la, viuda.

1. ■ † Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Dt 18,15-20 / Sl 94 / 1Co 7,32-35 / Mc 1,21-28]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otília Baumgarten, rel. paüles.

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Jonàs (Jo 3,1-5.10)

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré». Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda». La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

▶ Salm responsorial (24)

R. *Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encaminu-me en la vostra veritat, instruïu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,29-31)

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,14-20)

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova».

Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes». Inmediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell.

Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús.

▶ Lectura de la profecia de Jonàs (Jo 3,1-5.10)

En aquellos días, vino la palabra del Señor sobre Jonás: «Levántate y vete a Nínive, la gran ciudad, y predícale el mensaje que te digo.» Se levantó Jonás y fue a Nínive, como mandó el Señor. Nínive era una gran ciudad, tres días hacían falta para recorrerla. Comenzó Jonás a entrar por la ciudad y caminó durante un día, proclamando: «¡Dentro de cuarenta días Nínive será destruida!» Creyeron en Dios los ninivitas; proclamaron el ayuno y se vistieron de saco, grandes y pequeños. Y vio Dios sus obras, su conversión de la mala vida; se compadeció y se arrepintió Dios de la catástrofe con que había amenazado a Nínive, y no la ejecutó.

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Señor, enséñame tus caminos.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 7,29-31)

Digo esto, hermanos: que el momento es apremiante. Queda como solución que los

que tienen mujer vivan como si no la tuvieran; los que lloran, como si no lloraran; los que están alegres, como si no lo estuvieran; los que compran, como si no poseyeran; los que negocian en el mundo, como si no disfrutaran de él: porque la representación de este mundo se termina.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,14-20)

Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el Reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

Pasando junto al lago de Galilea, vio a Simón y a su hermano Andrés, que eran pescadores y estaban echando el copo en el lago. Jesús les dijo: «Venid conmigo y os haré pescadores de hombres.» Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron.

Un poco más adelante vio a Santiago, hijo de Zebedeo, y a su hermano Juan, que estaban en la barca repasando las redes. Los llamó, dejaron a su padre Zebedeo en la barca con los jornaleros y se marcharon con él.

Jesús crida els fills de Zebedeu. Pintura de M. Basaiti (any 1515), Museu de Belles Arts de Viena

COMENTARI

Ha arribat l'hora

Quasi tots els diumenges de l'any llegirem l'evangeli de Marc, que és l'evangeli més antic que ens ha arribat de la tradició sobre Jesús. Diumenge passat, veiem que Déu se'ns manifesta i ens crida a cadascú pel nostre nom. És el temps de qui *no té temps* i no podem perdre'l. Avui se'ns proposa el contingut d'aquesta crida: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova». La crida de Déu va dirigida a tothom i és una invitació a la conversió i a la fe. No deixem perdre l'oportunitat present. L'afirmació de Jesús que ja ha arribat l'hora pressuposa un projecte de Déu que es realitza en el temps: un temps d'espera i un temps de realitza-

ció. Amb l'encarnació del Fill de Déu s'ha realitzat el projecte del Pare anunciat pels profetes de l'Antic Testament: el Regne de Déu és a prop i comença a influir en la vida de l'home. El projecte que Déu té en la història és el Regne de Déu que pretén restablir la sobirania de Déu i, per tant, una nova relació entre Déu i l'home. Això vol dir que l'home no pot viure com abans, segons l'escala de pseudovalors que ha privilegiat. Hem de canviar de *xip* i dirigir la nostra vida cap els valors de l'Evangelio de Jesús que és la Bona Nova, l'anunci joiós de la salvació a la humanitat.

La invitació a «convertir-nos» i a «creure en la Bona Nova» no són dues realitats separades: no hi ha fe sense vida moral i no hi ha moral cristiana que no estigui fonamentada en la fe.

Creure vol dir abraçar tot sencer el missatge que ens ha portat Crist i assumir-lo com a programa propi de pensar, d'estimar, d'actuar. Jesús ha enviat els seus deixebles pertot arreu, fins a la fi del món. La conversió comença dins el cor. L'oïda escolta la paraula, però el cor escolta la veu. Escoltem la veu del Senyor; que no passi de llarg perquè jo no li he parat atenció. Participant en l'eucaristia, el do que hi rebem ens aprofita per a esdevenir millors cristians i testimonis de Crist. Així podem contagiar la joia de l'Evangelio: no seguim una doctrina sinó que seguim Jesús que ens envia a ser portadors de la Bona Nova. Ell és el contingut de l'Evangelio.

Ignasi Ricart
claretia

CRÒNICA DIOCESANA

Reunió del Consell Pastoral Diocesà

El 29 de novembre, va tenir lloc al Saló parroquial de la Catedral, la reunió del Consell Pastoral Diocesà sota la presidència de Mons. Enrique Benavent.

El Sr. Bisbe presentà les LÍNIES PASTORALS PER A UN NOU DINAMISME EVANGELITZADOR, com a resposta a la invitació del papa Francesc en l'Exhortació Apostòlica *Evangelii gaudium* i vers una Església a l'escolta de l'Evangelí, pobra per als pobres, missionera i misericordiosa.

Tot seguit es passà al següent punt de l'ordre del dia: VISITA PASTORAL.

Presentació de l'itinerari a seguir prèviament a la Visita.

Aportacions i suggeriments dels Consellers Pastoral Diocesans.

El Sr. Bisbe ens digué que la Visita Pastoral té dues dimensions:

L'**administrativa** a càrrec del Cancellier - Secretari General i de l'Ecònom.

Visita Pastoral a càrrec del Sr. Bisbe, la qual tractarà els temes estrictament pastorals i evangelitzadors.

Maria Joana Querol

Secretària del Consell Pastoral Diocesà

Exercicis espirituals dels Equips de la Mare de Déu

El 29 i 30 de novembre, els Equips de la Mare de Déu de la diòcesi ens hem trobat a la casa d'espiritualitat «Enric d'Ossó» per realitzar exercicis espirituals. Un temps de reflexió i d'intimitat amb Déu, que forma part de la nostra identitat. Una espiritualitat conjugal que es fonamenta en els «punts d'esforç»: escoltar la Paraula, pregària individual i de pa-

rella, diàleg conjugal en presència de Déu, la regla de vida que concreta els compromisos i un recés.

Els exercicis van ser dirigits per Mn. Jordi Bertomeu, que ens va proposar reflexionar sobre l'evangelització a partir de l'esperit de renovació que presenta el papa Francesc amb els seus gestos i les seves paraules. El punt de partida, un interrogant llançat pel Papa a Aparecida: *Som encara una Església capaç d'escalfar els cors?*

Assaonats espiritualment vam acabar joiosament les jornades amb l'Eucaristia del primer diumenge d'Advent.

Santiago Àngel Carbó

Recés d'Advent i Vida Consagrada

El dia 6 de desembre i a les Teresianes de Jesús-Tortosa, va tenir lloc el recés d'Advent i l'inici de l'any de la Vida Consagrada aquí a la nostra diòcesi.

Més de setanta religioses es reuniren per aquest esdeveniment que començava a las 16.30 h amb una meditació que ens va oferir el Sr. bisbe D. Enrique Benavent, en la que, seguint el text bíblic de l'Anunciació, ens presentà a Maria com a model de les persones consagrades i ens animava a què la nostra entrega al Senyor vagi sempre creixent.

Després de la pregària personal començava la pregària comunitària preparada per les germanes teresianes que ens acolliren.

Amb textos de l'evangelí i amb fragments de la carta apostòlica que el Sant Pare ha enviat a tots els consagrats anàvem pregant i dient-li al Senyor que resti sempre amb nosaltres i sigui la nostra llum. Va concloure aquesta pregària el cant del Magníficat i la benedicció del Sr. Bisbe.

Mn. Ramon Labernié

Delegat per a la Vida Consagrada

«Feu tot el que Ell us digui»

Animades per aquestes paraules de la Mare de Déu, sis germanes de la Consolació començàvem un temps de formació intensa, del 15 d'agost al 15 de desembre, com a preparació a la professió perpetua. Han estat quatre mesos privilegiats en els que hem aprofundit sobre el sentit de la vida consagrada avui; com viure ara i aquí el vot de castedat com a amor exclusiu i preferencial per Déu, i des d'Ell a tota la humanitat; el vot de pobresa com a dependència total de Déu, sent el nostre treball la primera providència per a l'institut i per a altres persones; i el vot d'obediència com la nostra disponibilitat a sembrar el Regne de Déu on calgui, buscant sempre la seua voluntat. La vida en comunitat, la pregària i la missió de ser Consolació, han sigut els altres tres pilars de la formació.

Ara hem tornat a les nostres comunitats. Serà a partir dels sis mesos de «vida habitual» quan podrem demanar la professió perpetua.

Maria Daràs

PALABRAS DE VIDA

San Francesc Gil de Federich

En el escrito para el año de la vida consagrada (Vida Diocesana, domingo 23/11/2014), indiqué que la mejor riqueza que los institutos de vida consagrada han aportado a la Iglesia son los santos. Por ello, durante este año dedicaremos un escrito cada mes a meditar el testimonio de santidad de cristianos o cristianas que vivieron en el estado de consagración. Comenzamos con el testimonio de un santo de nuestra diócesis cuya fiesta hemos celebrado recientemente: san Francesc Gil de Federich.

Nació en Tortosa en 1702. Recibió el bautismo en la Catedral y el sacramento de la confirmación en la capilla del palacio episcopal. Estudió en el colegio de Santo Domingo y San Jorge que los dominicos regentaban en Tortosa. Es allí cuando siente la llamada del Señor a ingresar en la Orden de Predicadores. Recibió el hábito en 1718 en el convento de Santa Catalina de Barcelona, emitiendo la profesión religiosa en 1719. Después de concluir sus estudios fue nombrado profesor de filosofía en Barcelona. Antes de recibir la ordenación sacerdotal ya manifestó su vocación misionera, un deseo al que sus superiores

no accedieron en un primer momento. Finalmente, en 1729, consiguió que sus superiores le aceptaran como misionero en Filipinas. Cuando llegó a su destino, a pesar que él manifestó el deseo de ir a «misiones vivas» (es decir, a territorios de misión), se le nombró profesor de teología y secretario provincial de la provincia dominicana del Rosario. Aceptó con resignación estos encargos, pero sin renunciar a su vocación misionera. La enfermedad de un misionero enviado a China fue la ocasión para que Francesc Gil de Federich pudiera ver realizado su deseo. Renunció al cargo de secretario provincial, se ofreció como voluntario para sustituir al misionero enfermo y fue enviado a Tonkin.

Dos años después de llegar a su destino comenzó la persecución: apresado con un grupo de cristianos nativos en 1737, se ofrece como rehén a cambio de la liberación de los demás. En la prisión no dejaba de predicar el Evangelio, porque aunque él se encontraba en prisión, decía que «la palabra de Dios no está encadenada». Sufrió torturas y presiones para que despreciara la cruz que es la señal de los cristianos. Se mantuvo fir-

me y en ningún momento cedió ante las amenazas. Soportó con entereza y alegría las enfermedades en la cárcel. En una carta a sus superiores afirmaba: «Sufro con alegría por la gloria de Dios».

El 22 de enero de 1745, al besar y adorar una cruz que le ofrecieron para que la despreciara, fue condenado a muerte. Antes de morir recibió los sacramentos, se despidió de los carceleros y les repartió sus bienes. En su testamento dirigido a los cristianos hace una exhortación: «Amaos los unos a los otros. Manteneos en la fe de Jesús. Trabajad por difundirla. No perdáis la esperanza en Dios, nuestro Padre». Predicó el Evangelio hasta el final.

Su santidad es el fruto de una entrega cada día más generosa a Dios: primero como religioso, después como misionero, finalmente en el martirio. Vivió plenamente el ideal de todo creyente que se consagra al Señor que no es otro que el de entregarle su persona y su vida.

Que el Señor nos bendiga con su gracia.

† **Enrique Benavent Vidal**

Obispo de Tortosa